

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermis-meisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Nikolaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strengre Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwkje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouter; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevlichte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstoeling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

Nr. 294.

De Fiere Cow-boy

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS

DE FIERE COW-BOY.**I.**

Baas Roberts, die op de groote Kanadeesche vlakte een hoeve bezat als een kasteel, was zeer trotsch. Alle boerderijen in 't ronde waren veel kleiner dan de zijne. En de regeering had Roberts aangesteld als overste en rechter in deze streek, waar het bestuur nog niet kon ingericht worden als in de meer bewoonde gedeelten van het land.

Mevrouw Roberts was veel eenvoudiger dan haar man. De dochter Esther, aardde naar haar moeder. Maar David, de oudste zoon, die zijn vader als boer zou opvolgen, had het ook « hoog zitten », zooals de menschen zegden. Twee andere zoons waren in de stad Quebec op school en kwamen eens in 't jaar naar huis.

Baas Roberts bezat groote kudden en had tot herder Sam Miles aangesteld, een jongen man, die op zekeren dag om werk was komen vragen. Sam reed te paard rond. Hij toonde zich al spoed-

dig een flinke cow-boy. Nu Roberts mocht ook wel een moedigen herder hebben, want soms trachtten Indiaansche en ook wel blanke roovers vee te stelen.

Sam Miles zat op zekeren dag onder een boom te lezen, toen Esther, de vriendelijke dochter van zijn meester, te paard naderde. Ze was zoo wat zwintig jaar en werd om haar vriendelijkheid door het dienstvolk zeer bemind. Ze had al dikwijls een onrechtvaardigheid van haar vader goed gemaakt.

— Zoo Miles, zijt gij aan het lezen? vroeg Esther, die van haar paard steeg.

— Ja, jufvrouw, antwoordde Sam wat verlezen.

— Een schoon boek?

— 't Is over landbouw en veeteelt...

— Mag ik het eens zien?

Esther bladerde in het vakboek en vroeg:

— Ge studeert dus eigenlijk?

— Wel, jufvrouw, er zijn veel verbeteringen ingevoerd en het boek handelt daarover. Op de verre vlakten weet men er weinig van.

— En men lacht dikwijls met de geleerden, die over landbouw schrijven.

— Ja, maar het is dwaas met hen te spotten. Die geleerden kunnen de boeren helpen door hun ontdekkingen en proefnemingen. En men

vindt ook nuttige landbouwmachines uit. Daarmee zou men de prairie veel sneller kunnen bewerken.

— Gij hebt zeker lang de school bezocht, Sam?

— Tot mijn vader stierf. Moeder is lang geleden overleden. Mijn vader wilde me laten studeeren. Maar hij werd bij een storm door een paal getroffen... En toen was ik wees en moest voor mij zelf zorgen. Ik voelde altijd veel liefhebberij voor den landbouw... We woonden dichtbij Quebec.

— Was uw vader boer?

— Neen, jufvrouw... Hij gaf lessen.

— Zoo, zoo... Daardoor hebt gij nog meer eerbied voor het onderwijs. Maar waarom zijt gij dan cow-boy geworden?

— Zoo kom ik in verschillende streken en heb ik tijd om te studeeren... Of ik het geleerde zal kunnen gebruiken, moet ik afwachten.

— Hebt gij geen broers of zusters? vroeg Esther, die belang stelde in dezen cow-boy.

— Neen, jufvrouw. Twee zusjes zijn zeer jong gestorven...

— Gij hebt zeker meer boeken dan dit?

— O, ja... een halve kist vol...

— Als ge gaarne verhalen leest, zal ik u wel eens wat leenen van mijn boeken. Mijn broers

brengen er altijd mee als ze met vacantie naar huis komen.

Esther bleef nog wat praten. Maar eensklaps stoorde boer Roberts het gesprek. Hij was te paard op ronde.

— Esther, stijg op en rijd heen! gebod hij nijdig. Ge moet niet met een cow-boy staan babbelen.

— Vader, we spraken over boeken. Sam leest veel...

— Verwijder u, zeg ik!

Esther gehoorzaamde. Droevig knikte ze Sam Miles toe. Het hinderde haar erg, dat vader den jongen man zoo vernederde. Traag reed ze heen.

— Ha, zoo, ge leest, als ge de wacht moet houden! snauwde Roberts den veehoeder toe.

— Meester, alles is rustig... En moest er iets ongewoons gebeuren, dan zouden de honden blaffen. Ja, ik lees, maar ik rijd dikwijls rond om na te gaan of het vee zich niet te ver verwijdert.

Andere cow-boys maakten wel zweepen, bo-gen en pijlen of lagen zelfs over dag te slapen. En dan zei de baas niets. Maar Roberts kon niet verdragen, dat een cow-boy las.

— Ge zult uw boeken thuis laten! riep hij ongeduldig uit.

— Meester, dan zal ik mijn dienst moeten verlaten.

— Een cow-boy heeft geen boeken noodig!
— Ieder mensch heeft boeken noodig.
— Een geleerde cow-boy is een slechte herder...

— Meester, hebt ge me al ooit moeten berispen?

— Tut, tut, ik wil niet tegen gesproken worden. Ge gaat met de paarden en runderen om en niet met boeken, hoort ge dat!

Kwaad reed Roberts voort. Hij haalde zijn dochter in.

— Ge moest u fierder toonen en niet met een cow-boy staan babbelen, zoo bestrafte hij haar.

— Maar vader, waarom mag ik niet tot ieder vriendelijk zijn? En Sam is een beschaafde jongen...

— Hij is een knecht en gij zijt de dochter van den machtigsten man in 't ronde! En zwijg nul!

's Avonds, toen Sam Miles het vee in een omheinde ruimte had gedreven, waar de knechten en meiden kwamen melken, stond baas Roberts daar.

— Jongens en meisjes, sprak hij luid, Miles zegt, dat ge allen geleerde bollen moet worden, die in boeken snuffelen...

— Meester, dat heb ik niet gezegd! riep Sam uit.

— Zwijg!

— Ik heb gezegd, dat boeken nuttig zijn voor iedereen.

— En ik verbied u nog te lezen! Ge moet hier uw brutalen mond houden.

— Ik ben niet brutaal geweest.

— Hoor eens, ge zijt als een vreemde landlooper naar hier afgezakt... en verbeeld u nu niets. Ge zijt de minste van allemaal. Berg uw boeken diep in uw kist!

— Neen, meester... ik zal blijven lezen. En een landlooper ben ik nooit geweest!

— Maar kerel, zult ge nu zwijgen...

Roberts greep driftig een stok, maar Sam Miles verhief zijn zweep.

— Als ge me slaat zal ik me verdedigen, sprak hij. Ik ben wel arm maar niet uw slaaf, Roberts! Ik verlaat uw dienst als een volkomen vrij man!

— Maak dat ge weg komt, vagebond!

Roberts riep een opzichter.

— John, betaal dien schooier zijn loon en jaag hem van mijn hoeve! beval hij.

— Een schooier ben ik nooit geweest! Gij kunt niet verdragen, dat een cow-boy fierheid heeft. Ge zijt een onrechtvaardig man, hernam Sam Miles.

En met opgeheven hoofd verliet hij de plaats.

— Jongen, den baas moet ge nooit tegen spre-

ken, zei de opzichter, toen hij Sam het loon betaalde.

— Als er onrecht gebeurt, zwijg ik niet.

— En waar moet ge nu heen?

— Liever honger lijden dan een slaaf zijn.

Sam haalde zijn bagage en vertrok. Esther keek hem droevig uit het groote huis na.

Sam Miles vond een betrekking als cow-boy op een kleinere hoeve bij baas Claus; hij verdiende er veel minder, maar hij werd vriendelijk behandeld.

Roberts trachtte Claus te bewegen Sam af te danken, maar dat lukte niet.

II.

Eenige weken later werd er nog al vee geroofd. Op een avond bracht Sam Miles een gevangene mee. Het was een blanke schelm, berucht in de streek. Men kende hem wel. Hij was reeds ter dood veroordeeld te Quebec, maar had nog kunnen ontsnappen. Men noemde hem Shephard, naar een beruchten roover uit Londen.

Sam Miles had hem bij een tocht in het bosch ontmoet. De dief kwam spieden om met eenige makkers dan weer zijn slag te doen. Hij was nu alleen. En Sam had hem overmeesterd en gebon-

den. Te paard bracht hij hem bij Claus. En deze liet den gevangene naar boer Roberts brengen, den overste en rechter.

Roberts scheen het spijtig te vinden dat juist Sam Miles dien grooten moed en die ijver had betoond. Hij was te trotsch om zijn verdienste te erkennen. Maar Sam vroeg van hem geen lof.

— Zoo, Shephard, hebben we u eindelijk, sprak Roberts tot den kleinen, sluwen man. We zullen kort spel maken met u. Doe uw laatste gebed. De jongens zullen daar aan dien boom een strop vast maken. Ik heb verlof u terecht te stellen, want ge zijt al veroordeeld.

Op die verwijderde vlakten nam men het toen zoo nauw niet met de wet.

Esther vroeg aan haar vader den gevangene liever op te sluiten en later naar Quebec op te zenden.

— Moei u niet met mijn ambt! bromde Roberts.

Esther begreep dat Shephard moest sterven. Ze ging naar hem toe en sprak over God en zijn ziel. Ze bad het Onze Vader.

— O, jufvrouw, vraag dat ik mag blijven leven; ik zal me beteren! kreunde de gevangene.

Maar Roberts zei, dat de voorbereiding nu lang genoeg had geduurd. Hij beval Esther ach-

teruit te gaan. Het meisje kon het wreed schouwspel niet zien en vluchtte in huis bij moeder.

Bijna al het volk kwam kijken. De opzichter en een knecht hadden aan een tak een stevig touw gebonden met een strop. Zij zouden voor beul spelen. Zij grepen Shephard vast, die nu hevig tegen spartelde en uitriep dat hij niet durfde te sterven. Nog twee knechten snelden toe en hielden den veroordeelde in bedwang. De opzichter deed Shephard den strik om den hals. De anderen trokken uit alle macht aan het touw; de strop sloot zich en de roover ging de hoogte in. Hij spartelde nog even, maar was spoedig dood. Roberts liet hem op de vlakte begraven, gewikkeld in een ouden zak.

— Als zijn handlangers dit hooren, zullen ze wel uit de buurt blijven, zei Roberts voldaan.

Sam Miles had de terechtstelling niet willen bijwonen. Hij was weer op de hoeve van Claus.

Den volgenden morgen hing er aan den boom, die tot galg gediend had, een papier. En er stond in kromme letters op geschreven: « De vrienden van Shephard zullen wraak nemen ».

— Wat kunnen ze doen! spotte Roberts.

Hij gebod toch goed de wacht te houden. Dagen verliepen en men merkte niets van de roovers.

III.

Roberts zat tegen den avond in zijn kamer dagbladen te lezen, gebracht door een bode, die eens in de twee of drie weken kwam.

Plots stormde de opzichter binnen.

— O, meester, jufvrouw Esther is door twee roovers ontvoerd! riep hij uit.

Roberts sprong op. Zijn vrouw barstte in tranen uit.

— De wraak! gilde ze. O, wat zullen ze met ons kind doen!

— Jufvrouw Esther reed uit... En ginds aan 't bosch werd ze overvallen. Onze cow-boy zag het en kwam het zeggen.

— En deed de lafaard niets om haar te verlossen? schreeuwde Roberts. Vlùg, al de paarden gezadeld en Esther achterna.

De nieuwe cow-boy stond daar bleek en bevend. Roberts schold hem uit.

't Zoontje van boer Claus verscheen nu.

— Sam Miles is de roovers achterna! vertelde de knaap.

Hij wist al waar de kerels met Esther vertrokken waren.

Sam Miles bracht juist het vee naar huis, toen de cow-boy van Roberts hem het nieuws toeschreeuwde.

— Zorg voor de beesten! riep hij tot den zoon van zijn baas.

En weg was hij op zijn vlug paard. Maar de roovers, die Esther tusschen hen hielden, draafden ook snel. Sam verloor hen uit 't gezicht. Toch rende hij voort. Een houthakker kon hem toen inlichten. Hij had de twee mannen met het meisje gezien.

— Ginds in de bergen hebben de roovers hun hol, wist hij te vertellen.

En moedig reed Sam derwaarts. Hij was flink gewapend. Hij had nog een langen tocht te doen. 't Was geheel donker, toen hij aan de bergen kwam. Maar waar zouden de booswichten schuilen?

Hij bond zijn paard aan een boom en besteeg een rots. Ginds zag hij een vuur. Daar zouden dus menschen zijn. Sam Miles reed naar die zijde. Weer maakte hij zijn paard vast. Hij sloop in de richting van den gloed.

Eerst zag hij drie paarden, die daar stonden te grazen. En aan een paal gebonden was dat van Esther.

Op handen en voeten sloop de moedige cow-boy nog dichterbij, tusschen twee rotsen door.

En nu ontroerde hij. Daar zat Esther bij vier roovers. Ze weende stil. De mannen spraken met elkaar. En Sam verstond hen. Twee wilden een grooten losprijs voor Esther eischen. De anderen zeiden, dat ze het meisje zouden ophangen, zooals haar vader met Shephard had gedaan. En zij schenen meer macht te bezitten dan de eersten.

— Ik wil nu geen geld, maar wraak voor mijn broer, sprak er een. Wraak, dat schreef ik op het briefje, dat ik op den boom ben gaan hangen, waaraan mijn arme broer stierf. En de dochter van Roberts moet ook zoo sterven. En dan leggen we ze met den strop om den hals vóór de deur van haar huis. Zoo kan haar vader ze vinden.

Sam Miles huiverde... O, hij moest die vreeselijke misdaad vrijjelen.

— Menschen, doodt mij niet! smeekte Esther. Ik heb nog voor het leven van Shephard ten beste gesproken. Spaart mij... vader zal u veel betalen!

— Zwijg! snauwde de broer van den opgehangen roover. Mannen, vervolgde hij, we moeten een besluit nemen. 't Gaat hier om mijn broer... En ik heb recht, de straf te eischen.

De twee, die liever geld hadden gehad, stemden nu toe.

— Ik ga de strop gereed maken; help me Frank, zei de broer van Shephard.

Twee mannen verlieten het vuur en traden een hol binnen.

— O, hebt toch medelijden! smeekte Esther.

Plots sprong iemand nader. Een der roovers kreeg een messteek in den schouder en rolde om ver; de ander ontving terzelfder tijd een schop, zoodat hij in het vuur rolde en huilend van pijn opsprong en vluchtte. Rap werden de touwen, waarmee Esther gebonden was, doorgesneden.

— Sam Miles! kreet het meisje.

— Vlug, vlug! zei Sam, en hij trok haar mee.

Dan hielp hij ze op haar paard. Hij steeg vervolgens op het zijne. De dieren snelden heen.

Maar de roovers waren al gereed tot de vervolging, ten minste twee. 't Werd een wilde jacht. Sam en Esther hoorden soms geraas achter zich. Het was de broer van Shephard, die zich als een wildeman aanstelde. Hij kon niet dulden, dat de wraak hem zou ontsnappen.

Sam was nu uit zijn koers. Ze kwamen vóór een rivier... En bruggen waren er daar niet.

— O, wat nu! kreet Esther. Ze zullen ons inhalen... Ik hoor ze...

— Wees moedig! De paarden zullen al zwemmend den anderen oever bereiken. Durft ge? Ons leven hangt er van af, zei Sam.

— O, ja, ik durf... En God zal ons helpen... Even aarzelden de paarden, maar de cow-boy

dreef ze voort. En toen stapten ze in de rivier, en zwommen ze dapper voort, al was de stroom sterk. Sam hielp Esther. Ze kwamen veilig aan den anderen oever.

Maar ook de roovers volgden dien weg... En de jacht duurde voort.

— Ze zullen ons nog inhalen! kreunde Esther.

— Dan rijdt gij alleen voort... en ik val de boeven aan.

— O, neen... ik moet u helpen. Ge moogt voor mij niet sterven, Sam.

— Ik ben toch alleen op de wereld...

— Geef me een wapen... ik zal me ook verdedigen...

— We kunnen samen ontsnappen, maar anders rijdt gij alleen door. Uw paard is frisscher dan het mijne.

De roovers bleken in afstand te winnen. En weer hoorde de vluchtelingen, hoe een van hen, — zeker de broer van Shephard — zijn dier aanspoorde.

Wat later floot Sam een kogel om de ooren. Esther merkte het.

— Ze schieten! kreet ze.

— We zijn daar aan het bosch... en reeds veel veiliger.

De paarden werden weer opgejaagd. En Sam

en Esther draafden door een dreef in 't woud. Maar het bosch werd dichter.

— We moeten te voet verder, sprak Sam. We laten de dieren loopen, dan zijn de roovers ons spoor bijster.

Ze stegen af... 't Kostte Esther veel moeite haar geliefd' rijdier achter te laten, maar 't ging hier om haar leven. En zij en Sam baanden hun weg door het kreupelhout.

Weldra hoorden ze weer de roovers.

— Ginder loopen de paarden. Ze zijn te voet verder, zei de broer van Shephard.

— Ze zullen ontkomen, beweerde de ander.

— Dat wil ik niet...

— Wat is er aan te doen!

Sam en Esther hielden zich nu stil. Het kraken der takken kon hen verraden. En de roovers waren vlak bij. De broer van Shephard scheen zelfs in 't donker te zien.

— Daar zijn ze! schreeuwde hij.

Maar Sam had ook goede oogen. En hij aarzelde niet. Hij sprong door een struik heen en wierp den wraakzuchtigen man met een vuitslag neer. Hij ontnam hem zijn geweer en schoot naar den tweeden, die wat achter kwam. Hij miste hem wel, maar de kerel vluchtte heen.

De broer van Shephard krabbelde weer recht. Hij raasde en vloekte van woede. Hij kreeg een

klop met den kolf van het geweer en zeeg op nieuw ten gronde.

— We hebben weinig meer te vreezen, zei Sam tot Esther.

— O, hoe geraken we uit het bosch?

— We zullen onze paarden roepen. Een der booswichten ligt verslagen en de andere is gevlucht.

De dieren kenden de stem van hun meester en meesters en op het geroep keerden ze terug. Daar stonden ook de paarden van de vervolgers, aan een boom gebonden. Sam nam ze mee.

— Als die een terug keert en de andere nog opstaat, moeten ze te voet sukkelen, zei hij. En ze kunnen dan morgen gemakkelijker aangehouden worden. Maar misschien is een der schelmen dood, en een tweede bij het vuur ook. Ik vind het erg een mensch het leven te benemen, maar ik moest u redden...

— O, Sam, ik ben u zoo dankbaar! sprak Esther.

Ze reden om den hoek van 't bosch terug naar de vlakte. En na eenigen tijd zagen ze den gloed van fakkels.

— Vader en zijn volk! snikte Esther.

En dat bleek zoo. Roberts kwam met zijn volk. Esther riep naar hem.

— O, mijn kind! Gered! riep Roberts uit.

— Ja, door Sam Miles.

Weenend vertelde ze haar lotgevallen... Maar Sam was er niet meer. Hij had zich al verwijderd.

— Nu gauw naar moeder! zei Roberts.

't Was een blijde terugtocht...

IV.

Den volgenden dag reed Roberts naar den cow-boy, dien hij zoo onrechtvaardig behandeld had. Sam Miles was weer bij zijn vee.

— Sam, ik kom u bedanken, en tevens vraag ik u vergiffenis, zei Roberts.

Hij had alles gehoord, ook hoe Sam zijn leven had willen geven voor de redding van Esther.

— Och, baas, ik heb mijn plicht gedaan! antwoordde Sam.

— En ik wilde van Claus, dat hij u ook wegjoeg. En had ik toen mijn zin gekregen, dan zou Esther nu vermoord zijn! O, Sam, wij moeten eens spreken. Wilt ge van avond eens bij me komen?

Miles beloofde het.

Roberts verzocht hem dan zich dadelijk aan het hoofd te stellen van een bende, om de roovers op te sporen. Claus vond dit goed. En een sterke troep vertrok. Men reed naar 't gebergte

en vond er de schuldigen. De broer van Shephard en de roover die den messtoot van Sam had gekregen, waren beiden ernstig ziek. Een derde had brandwonden. De ander, die hen moest verplegen, wilde nog vluchten, maar werd ingehaald. En de troep bracht de vier schelmen voor Roberts.

De broer van Shephard ging nog geweldig te keer, maar onder goed geleide liet Roberts de gevangenen naar Quebec voeren. De streek was van hen verlost.

Sam was blij, dat hij niemand gedood had.

Hoe hartelijk werd hij nu ook door mevrouw Roberts ontvangen. Lang sprak hij met den boer. Hij vertelde, dat zijn vader leeraar was geweest aan een middelbare school te Quebec.

Sam was van goede familie, en het eerde hem, dat hij, in ongelukkige omstandigheden, flink zijn brood wilde verdienen en tevens studeeren, om later zijn weg te maken.

Roberts stelde hem nu voor te Quebec een landbouwschool te volgen. En gaarne ging Sam er heen.

Na eenige jaren keerde hij terug, goed bekend met de nieuwe werkwijzen en machines.

Hij arbeidde nog een tijd bij Roberts en vestigde toen zelf een boerderij.

En Esther Roberts werd zijn vrouw.

Haar vader was sedert lang van zijn dwazen hoogmoed genezen.

Toen Sam ouder was, moest hij dikwijls aan zijn kinderen vertellen hoe hij eens moeder het leven had gered.

POPPY.

(Naar L. M. Alcott).

Poppy was een meisje van zeven jaar, dat haar ouders veel last bezorgde. Ze zwierf gaarne rond, want de tuin bij vaders villa, daar in een Amerikaansch stadje, vond ze te klein.

Op zekeren dag stond ze met haar zusje Nelly te kijken naar een man, die aan 't ploegen was: dat had zij nog nooit gezien. Zij zag dat de man onder 't werken iets bruins voor den dag haalde, hetgeen hij in den mond stak.

— Wat is dat? vroeg Poppy.

— Tabak, antwoordde de man.

— Is het lekker? vroeg Poppy.

— Erg lekker.

— Laat mij 't eens proeven? vroeg het nieuwsgierig kind.

— Ge zoudt ziek worden, zei de man lachend.

— Gij wordt er niet ziek van. Ik kan het dus ook probeeren, zei Poppy, voor niets vervaard.

Hij gaf haar een stuk; Poppy at het op en vond het volstrekt niet lekker.

De man schudde het hoofd; Nelly keek haar bezorgd aan en vroeg:

— Zeg, zijt ge nog niet ziek?

Een kleine poos hield Poppy zich goed; maar weldra werd zij bleek en begonnen haar oogen te staren.

— 't Was beter dat ge wat ging liggen, zei de man, die niet erg op zijn gemak was.

— Ik wil mijn kleed niet vuil maken, sprak Poppy met zwakke stem, terwijl zij het uitgestrekte, pas geploegde bouwland langs keek en naar een strookje gras verlangde om er op neer te vallen.

Zij hield zich nog een oogenblik goed, maar plotseling zonk zij op den grond en zonder te denken aan haar schoone rose jurk, kromp zij ineen en zag er zoo bleek en vreemd uit dat Nelly begon te schreien. Poppy lag eenige minuten stil, toen wendde zij zich tot Nelly en zei:

— Loop naar huis en zeg aan mama dat ik sterven ga.

— O, Poppy heeft tabak gegeten en ligt ziek

op het land en zij roept om u en zegt dat zij dood gaat, vertelde Nelly.

— O, wat zal ons nu overkomen? riep mama, die maar al te goed Poppy's ongehoorzaamheid kende.

Papa was niet thuis en er was geen rijtuig om Poppy te laten halen; en dus nam mama den kleinen kruiwagen en duwde hem voort om de zieke Poppy daarop te leggen.

Poppy kon geen woord spreken toen mama bij haar kwam; en nadat deze zich slechts een oogenblikje had opgehouden om den man de les te lezen, nam zij haar dom kind op en voerde het naar huis.

Poppy was den geheelen nacht vreeselijk ziek, maar den volgenden morgen was zij weer klaar om nieuwe dwaasheden te doen. Zij klom op de ladder van de vliering en viel naar beneden, zoo dat zij bijna den hals brak. Zij ging in het varkenskot om een jong biggetje te pakken en toen zij er werd uitgehaald, was zij schier onkenbaar van het slijk en vuil. Zij liet haar zusje in den kolenbak vallen; brak haar pop; bezeerde haar vinger toen zij hout hakte. Dat waren maar enkele staaltjes van haar dwaze streken; maar één keer was 't haast verkeerd met haar afgeloo-
pen.

Zij wilde zóó gaarne op bloote voeten loopen,

zooals de jongens en meisjes op het platteland; maar mama wilde het niet hebben, en daarover was Poppy erg boos.

— Spreek er niet meer over, Poppy. Ik wil u niet op bloote voeten zien, antwoordde mama.

— Gij behoeft mij niet te zien, ik zal wel in den stal gaan; pruttelde Poppy, terwijl zij de kamer verliet.

Zij ging naar den stal en liep op bloote voeten rond.

— Nu moest ik een beer wezen en op u aanvliegen als ge mij voorbij loopt, zei Poppy tot Nelly.

Zij ging bij een disselboom staan; Nelly zette een pot op haar hoofd in plaats van een hoed, nam een stok bij wijze van een geweer en ging op de berenjacht. Zij joeg de zwaluwen op de vlucht, schopte vaatjes en kippenkorven omver, in afwachting dat de beer haar zou aanvallen. Met een luid gebrom sprong hij plotseling op haar af; doch Nelly werd ditmaal niet opgegeten, want Poppy schreeuwde 't uit van de pijn en gilde:

— O, o, ik trapte in een hooivork; zij zit nog in mijn voet! Haal haar er uit!

Arm voetje! Er was een diep purperrood gat in de zool; het bloed stroomde er uit; Poppy viel flauw; Nelly gilde; mama kwam aangehold; de burens kwamen. 't Was een toestand! Poppy

kwam spoedig weer bij; zij lag op de canapé met Nelly voor gezelschap.

— Wat heeft de dokter in de kamer hiernaast over mij tegen mama gezegd? vroeg Poppy.

— De dokter vindt het heel erg, en misschien wordt gij niet weer beter, antwoordde Nelly.

Poppy werd stil en in zichzelf gekeerd. Toen haar moeder in de kamer kwam vroeg Poppy:

— Ben ik zoo erg, mama? En zal ik niet weer beter worden?

— Ik geloof niet dat ik mijn kleine meid nu al zal moeten verliezen, antwoordde mama. Doch houd u maar rustig!

— Dan zal ik erg zoet zijn, ik beloof het u.

En Poppy was zoet, een week lang. Zij was een engeltje: zacht en vriendelijk, stil en gehoorzaam; men zou haar niet herkend hebben. Zij was hartelijk voor iedereen. Zij liep op straat op een kruk en wist dat iedereen belang in haar stelde. Alle oude dames lieten vragen hoe 't met haar was; alle kinderen keken haar na als eene, die 't niet lang meer maken zou; maar haar voet genas, zij werd weer gezond als te voren. En, helaas! zij was nog zóó menigmaal stout.

— Burney is bezig gelei te koken, laat ons de pan gaan uiteten, zei Poppy op zekeren dag tot Nelly, terwijl mama de deur uit was.

Maar Burney, de meid, had grooten haast omdat het zoo druk was; een keukenmeid heeft ook niet zooveel geduld als een moeder, en toen dus de kinderen in de keuken kwamen, elk met een lepel gewapend om gelei te eten wilde de meid er niets van hooren en gebood ze de keuken uit te gaan.

— Maar wij willen niets anders hebben, dan wat nog in de pan is, Burney. Mama geeft het ons altijd, als wij haar gelei helpen maken, niet waar, Nelly? zei Poppy.

— Ja zeker, en dan mogen wij ook altijd ons potje vullen, voegde Nelly er bij.

— Ik heb uw hulp niet noodig; maakt dat ge wekomt, zei Burney, de meid.

— Ik vind Burney het onvriendelijkste mensch dat ik ken. Zij wil zeker de klikjes zelf opeten; denkt ge 't ook niet, Nelly? zei Poppy nog al luid, toen de keukenmeid haar de deur vóór den neus dichtsloeg. Nu, het doet er niet toe; ik zal 't haar wel betaald zetten. Zij zal haar gelei wel in de groote kast zetten, en de deur op slot doen; maar wij kunnen in den pruimenboom klimmen en door het raampje in de kast komen, terwijl zij haar middagdutje doet.

Toen Burney na het eten naar haar kamertje was gegaan, klommen de twee stoute kinderen door het raampje in de kast; zij namen elk een

schaaltje gelei, gingen op een plank zitten, doopten hun vingers in de gelei en smulden.

Maar Burney sliep niet; en toen zij onder zich zulk een rumoer hoorde ging zij naar beneden om te zien wat er aan de hand was. Zij bleef aan de keukendeur staan om te luisteren en hoorde dat er in de groote kast gepraat werd en met glazen gerammeld en met de lippen gesmakt; terstond begreep zij dat haar gelei weg was. Zij probeerde de deur van de kast open te maken, maar Poppy had van binnen den grendel er op geschoven. Maar de meid gelastte Cy, het boodschapmeisje, door het raam te kruipen om den grendel van de deur te schuiven. Boos, omdat de meisjes haar niet gevraagd hadden om mede te doen, deed Cy wat Burney van haar vroeg.

— Poppy is er mede begonnen; zij brak het schaalte; ik heb er niet veel van gegeten, snikte Nelly, toen Burney Poppy bij een arm nam en haar flink door elkaar schudde.

— Ga uw gezicht wasschen, Nelly. En laat dit stout, brutaal kind maar aan mij over, zei Burney; en zij duwde Poppy, hoe zij ook schopte en gilde, in de kleine leerkamer, waar zij haar een paar flinke oorvegen gaf en haar opsloot.

Mama sloeg nooit. Poppy was dus woedend over zulke behandeling. Zoodra zij alleen was keek zij rond hoe zij zich zou kunnen wreken. Er

stond een lamp op tafel; Poppy smiet haar omver en riep tegen Burney, dat deze haar zou moeten betalen. Zij schopte tegen de deur, zoodat de verf er afging; zij rammelde met de kruk; schold Burney uit en gaf Cy allerlei leelijke namen. Eindelijk was zij uitgeraasd en hield zich stil. Toen zij zag dat de tafel zoo mooi glom door de olie die er op gestort was, nam zij haar zakdoek en ging de tafel wrijven, zooals zij het de meid meer dan eens had zien doen.

— Kijk eens, hoe de tafel glimt; ik denk dat mama erg blij zal zijn omdat ik zoo gewerkt heb, zei zij, toen zij de tafel, de stoelen, de schilderijlijsten en de boekenkast en alle ornamentjes in de kamer met olie had besmeerd.

Al was mama thuis gekomen, zij was er nog niet geweest om Poppy haar vrijheid terug te geven. Eindelijk oordeelde de jonge deugniet het dus maar verstandig om schuld te bekennen. Zij kon vrij goed schrijven en zond haar mama gaarne berouwvolle briefjes, als zij stout was geweest. In de kamer was pen, inkt en papier; en toen dus alles vergeefs was schreef Poppy dit briefje:

Lieve Mama!

't Spijt mij dat ik van de gelei heg gesnoepd. Ik heb den lamp Gebroken. De oli smaakt lelijk. Ik vrees dat ik Ziek zal Worden als Ik Hier lan-

ger moet Blijven. Ik hout zooveel Van u, en Ik zal zoet weze.
U Poppy.

Toen zij klaar was liet zij haar briefje aan een stuk touw zakken en slingerde het heen en weer vóór het venster van de huiskamer, totdat Nelly het zag en het naar binnen haalde. Ieder lachte er om, want behalve de slechte spelling en den grappigen inhoud, was het briefje vol olievlekken, inktspatten en sporen van tranen.

Mama ging dadelijk naar boven en gelastte in plaats van straf een flinken schoonmaak. Terwijl die plaats vond was Poppy zeer stil, hoewel de meid zeepsop in haar oogen liet loopen, aan heur haar trok en erg knorrig was.

Toen Poppy acht jaar was, was zij zóó woest dat niemand haar in bedwang kon houden dan mama; maar mama was ziek en dus werd Poppy naar haar grootvader te logeeren gezonden. Die grootvader was een deftige oude heer en iedereen had eerbied en ontzag voor hem; doch Poppy was volstrekt niet bang en deed allerlei onbeschofte vragen.

— Grootvader, waarom hebt gij geen haar meer op uw achterhoofd? O, grootvader, wat snurkt gij als gij uw middagslaapje doet! Waarom sloft gij zoo, als gij loopt? Dergelijke dingen durfde zij te vragen.

Poppy was een paar dagen lang zoet; maar 't was in huis erg stil; zij miste Nelly, had graag wat op straat geloopt en verlangde naar mama. Zij hield zich zoo goed mogelijk bezig met prentenboeken, wat broddelwerk en de oude kat; doch dat begon haar te vervelen. Zij hield van ravotten en schreeuwen. En daar zij geen oogenblik stil kon zijn, vloog zij naar een groote leeg kamer om er allerlei bokkesprongen te maken. 't Liefst lag zij zoo ver als zij kon het raam uit, om naar de menschen op straat te kijken.

Dat deed zij weer eens op een dag, toen een oude heer uit de buurt haar zag.

— Wie hangt daar toch uit het bovenste raam bij den kolonel? vroeg hij zich af, terwijl hij zijn bril op zette. Dat kind krijgt een ongeluk! Hei daar, kind, ga dadelijk naar binnen! riep hij Poppy toe, en hij zwaaide met zijn hoed om te maken dat zij hem zag.

— Waarom? vroeg Poppy.

— Omdat ge vallen zult en den hals breken!

— Geen nood! schreeuwde Poppy terug, en zij ging nog verder uit het raam hangen.

— Laat het nu dadelijk of ik zal den kolonel waarschuwen! bulderde de oude heer, die hoe langer hoe banger voor haar werd.

— Dat kan mij niet schelen, riep Poppy, en

dat was zoo, want zij wist dat haar grootvader niet thuis was.

— Zoo'n deugniet! Ik zal haar wel krijgen, mompelde de oude heer en hij trok aan de bel, als stond het huis in brand.

Niemand was thuis behalve de meiden, en toen hij de oude trouwe Emily verteld had wat er aan de hand was, ging deze naar boven om Poppy te « krijgen ». Emily nam haar onder handen; Poppy beloofde dat zij het nooit meer zou doen als zij in de groote kamer mocht blijven om te spelen.

— Wat zijn dat hier oude brombeeren, nietwaar? zei Poppy tegen haar pop. Maar gij kunt uit het raam hangen nu ik niet mag. Ik denk dat de oude heer u niet bevelen zal om naar binnen te gaan.

Poppy sloeg haar pop een touw aan den hals en liet haar buiten het venster dansen. Die pop had heel wat beleefd. Haar hoofd was afgefallen en weer op haar hals gelijmd; zij was gewaschen, half verbrand, overal gescheurd, vol vlekken.

Poppy was aan een ander venster van de kamer gaan staan voor deze gelegenheid, want in het huis aan de overzijde waren vier of vijf kinderen en zij dacht wel dat die plezier in de grap zouden hebben.

Dat was ook zoo en de andere menschen hadden ook pret. Daar opeens zag Poppy haar grootvader de straat afkomen met de handen op den rug, en den stok met gouden knop onder den arm. Poppy trok de pop naar binnen, eer grootvader haar zag. Zoodra hij in huis was vloog de pop weer naar buiten; zij sprong nog lustiger dan te voren. De kinderen gierden zoo luid van pret dat grootvader op de stoep ging staan om te kijken wat er aan de hand was. De straat was leeg, en toch stonden allen vóór het raam en keken lachend naar buiten. Hij ging de straat op om te kijken, maar er was niets grappigs te zien, want Poppy en haar pop hadden zich weer verscholen. De oude heer voelde dat hij beet werd genomen. Hij ging weer in huis, Daar begon de pret weer. Hij werd boos; ten **tweedenmale** stapte hij zijn huis uit en prevelde in zichzelf terwijl hij de straat overstak:

— Als die onbeschofte kinderen mij voor den gek houden, zal ik het hun inpeperen.

Hij ging naar de overzijde, trok hard aan de bel en toen de knecht voor kwam, vroeg hij waarom iedereen zóó lachte om zijn huis. Een der jongelui kwam naar hem toe en verzocht hem binnen te komen om van de grap getuige te zijn. Poppy zag niet dat grootvader daar binnen ging, want zij hield zich schuil. Toen zij naar bui-

ten keek was hij van de stoep verdwenen; ze liet de pop weer dansen, maar in 't midden van een lichtsprong viel de pop hals over kop in het tuintje vóór het huis, want het touw was uit Poppy's hand geschoten, toen zij onverwacht haar grootvader aan de overzijde vóór het raam zag staan, terwijl hij even hard als ieder ander om de grap lachte.

Haar volgende grap had ten gevolge dat zij in een vijver viel. Zij was aan 't hoepelen, van een bergje af; zij holde zoo, dat zij haar vaart niet kon stuiten en tuimelde met hoepel en al in 't water.

't Was een vreeselijk gevoel, toen de koude golven over haar hoofd rolden en zij geen lucht meer kon krijgen en geen zon meer zag.

Zij had geen grond meer onder voeten; zij kon alleen maar met haar armen slaan en zakte al vlugger en vlugger, terwijl een luid geruisch in haar ooren klonk. Daar zou Poppy's laatste uur geslagen zijn als niet een kleine negerjongen in 't water was gesprongen en haar er uit had gehaald.

Zij was buiten kennis; een vriendelijke dame bracht haar in haar rijtuig thuis.

Na dat ongeluk wilde grootvader haar niet langer houden, want hij was bang dat het nog eens verkeerd zou afloopen. Derhalve werd

Poppy weer naar huis gebracht, tot hare blijdschap en die van mama; want waar zij heenging en hoe stout zij ook was, mama was altijd blijde als haar kleine zwerveling weer thuis kwam en vergaf en vergat vol liefde al Poppy's stoute streken...

Maar toen mama nog zieker werd, dacht Poppy meer over haar daden na...

En nu voelde ze wel, dat ze verkeerd deed.

Eensklaps werd Poppy ernstiger en dat had mama toch veel liever.

EINDE.